

Man gik da til:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om saltvandsfiskeri.

(Lovforslag nr. 252. Fremsat 13/5 76).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Søren B. Jørgensen (S):

Det foreliggende lovforslag tager sigte på at give fiskeriministeren bemyndigelse til, som der står i lovforslaget, at foreskrive begrænsninger af fangstmængde og/eller fangstindsats samt fastsætte nærmere regler til gennemførelse af sådanne begrænsninger.

Jeg har forstået forslaget sådan, at den paragraf skal bringes i anvendelse i de tilfælde, hvor vi her i Danmark ikke kan tiltræde foranstaltninger, man internationalt bliver enige om, men hvor vi alligevel selv ønsker at iværksætte mindre vidtgående foranstaltninger for at sikre fiskebestanden.

Det er socialdemokratiets opfattelse, at uanset hvordan den kommende fiskeripolitik vil blive endeligt udformet, så vil kvoteringsordninger fremover være noget, vi vil komme til at beskæftige os med mere og mere. Vi anser det derfor for naturligt, at ministeren har mulighed for nationalt at træffe sådanne nødvendige foranstaltninger for at bevare vore fiskearter.

Jeg har bemærket mig, at ministeren i sin skriftlige fremsættelse siger:

„I de tilfælde, hvor man fra dansk side ikke har kunnet tiltræde vedtagne kvoteringer, er der af fiskerierorganisationerne fremsat stærke ønsker om at gennemføre tilsvarende, men mindre vidtgående reguleringer på national basis.“

Ligeledes har jeg også hæftet mig ved, hvad jeg anser som noget væsentligt, at der i selve loven kommer til at stå, at de regler, der bliver tale om, der foreskriver begrænsning af fiskeri, skal fastsættes efter forhandling med fiskeriets hovedorganisationer og med Danmarks Fiskeri- og Havundersøgelser.

Når vi vedtager lovforslaget, imødekommer vi samtidig et ønske også fra fiskerierorganisationernes side. Jeg vil gerne på socialdemokratiets vegne anbefale lovforslaget, og jeg vil også godt tilføje, at vi fra vor side ikke kræver nogen udvalgsbehandling af dette.

Karlskov Jensen (V):

Da venstres ordfører ikke kan være her på nærværende tidspunkt, har jeg lovet at sige et par ord i forbindelse med dette lovforslag.

Vi fra venstres side anerkender, at der kan være et behov for at få udvidet den hjemmel, der findes i den nuværende saltvandsfiskerilov, sådan at man med hjemmel kan gribe ind over for de ting, som blev nævnt af den foregående ordfører; der er for øjeblikket ikke rigtig nogen klar lovhjemmel. Det anerkender vi, og derfor er vi enige i hovedsigtet med lovforslaget. Men vi vil i udvalget gerne se lidt nærmere på, om den udformning, som § 20 a, altså § 1 i lovforslaget her, har fået fra ministerens side, giver en rimelig mulighed for, at fiskerierorganisationerne kan få den indflydelse på de kommende regler, som bemyndigelsen her giver adgang til at indføre. Det vil altså sige, at vi fra venstres side gerne vil have lovforslaget sendt til udvalgsbehandling — det bliver vel i landbrugs- og fiskeriudvalget.

Jeg vil også godt stille fiskeriministeren et spørgsmål. Det går ud på, om fiskeriets hovedorganisationer på forhånd har været inddraget i behandlingen af dette lovforslag, og om der foreligger en godkendelse fra fiskeriets hovedorganisationer af den form, som lovforslaget har fået.

Med disse bemærkninger vil jeg give tilsgagn om, at vi fra venstres side vil medvirke til en hurtig udvalgsbehandling og til gennemførelse af lovforslaget.

Erlendsson (FP):

Fiskeriministerens forvirrede og forvirrende indgreb over for fiskerne sidste efterår var ulovligt. Ministeren havde ingen hjemmel i saltvandsfiskeriloven, som han henviste til i de cirkulærer om stop for fiskeriet, pludselige igangsættelser og så atter lige så pludselige stop, der til sidst førte til kraftige reaktioner fra erhvervsfiskernes side med blokade af alle danske fiskerihavne.

Ministeren svarede fiskerne med trusler om konfiskation af fangster og store bøder, hvis der var mere end en enkelt vildfaren sild i fangsterne af andre fiskesorter. Udtrykket „en enkelt vildfaren sild“ er ministerens eget og viser, hvor humoristisk og afslappet han for sin del tillod sig at behandle den situation med nedgang i priser og afsætnings-

[Erlendsson.]

muligheder, der truede både fiskernes og fiskeindustriens eksistens og dermed landets tredjestørste erhverv.

Ministeren benægtede hårdnakket, at han havde handlet diktatorisk ved uden om loven at ville statsdirigere fiskerierhvervet gennem udstedelse af dekreter i cirkulæreform, med henvisning til påståede beføjelser for ministeren i saltvandsfiskeriloven, som ikke fandtes i denne lov.

Senere fandt ministeren det klogest at betale erstatning for de konfiskerede fangster og at fratage kravet om bøder, men tabene, de fiskere led, der i de bedste fiskeperioder undlod at fiske på grund af fiskeriministerens ulovlige påbud, er der hidtil ikke givet erstatning for, hvilket der næppe heller er gjort krav på. Det er dog et spørgsmål, om et sådant krav ikke vil komme, efter at ministeren med den af ham ønskede ændring af saltvandsfiskeriloven, som foreligger her nu, åbent indrømmer, at han ikke havde de lovlige beføjelser til indgriben over for fiskerne, som han nu søger.

Jeg skal ikke gøre dette længere. Jeg tror, at et andet medlem af min gruppe senere i debatten vil optage dette punkt.

Jeg vil i stedet vende mig til lovens substans, som det hedder, og som går ud på, at fiskeriministeren vil have bemyndigelse til, når han måtte ønske det, at optræde på samme måde som sidste efterår uden at behøve at rette sig efter, hvad fiskerierhvervets egne folk mener.

Ifølge forslaget skal ministeren efter forhandling med fiskeriets hovedorganisationer og efter samråd med Danmarks Fiskeri- og Havundersøgelser kunne gennemføre restriktioner over for erhvervet, som han nu er afskåret fra på grund af manglende lovlige beføjelser. Når henses til den åbenbare tilsidesættelse af hensyn, det ville være naturligt at tage, og som er nøje knyttet til de betingelser, hvorunder fiskerne må virke og tilrettelægge deres arbejde, finder jeg det meget betænkeligt at give ministeren en sådan magt.

Ministeren vil sikkert henvide til, at han ved indgrebene sidste år havde fiskerierorganisationerne bag sig. Jeg tvivler naturligvis ikke på sandheden i dette udsagn, som jeg tidligere har hørt. Men der er jo et gammelt ord, som hedder: at være tvunget til at gå frivil-

ligt med, og hvis organisationernes bestyrelser har opfattet ministerens beføjelser til at handle egenmægtigt som lige så grundfæstede, som ministeren dengang gav udtryk for over for folketinget, og som ministeren nu bagetter for senere indgreb ønsker indført ved det foreliggende forslag til lov om ændring af lov om saltvandsfiskeri, så lader organisationsformændenes opbakning sig rent psykologisk let forklare. Det blev imidlertid gennem det efterfølgende store opgør inden for fiskerierorganisationerne klart for alle, at medlemmerne bestemte ikke billige organisationsformændenes tilslutning til fiskeriministerens handlinger.

Skal denne lov derfor tjene fiskerierhvervets interesser og hjælpe det bedst muligt, må initiativet til indgriben forudsættes at komme fra fiskeriets egne folk, ikke fra ministeren. Erhvervet må ved en ændring af saltvandsfiskeriloven sikres afgørende indflydelse på, hvornår og i hvilket omfang der skal foretages indskrænkninger i fiskeriets erhvervsmuligheder.

Det må derfor være rigtigt, at der i § 20 a i det fremsatte lovforslag, hvor der i første linje står, at fiskeriministeren „efter forhandling“ kan gøre sådan og sådan, bør stå, at fiskeriministeren „efter indstilling“ fra fiskeriets hovedorganisationer og efter samråd med Danmarks Fiskeri- og Havundersøgelser kan gøre sådan og sådan.

Dette punkt og andre punkter i dette ganske korte lovforslag, som dog trods sin korthed rummer adskillige problemer, tillader tiden ikke at jeg kommer nærmere ind på, men vi vil tage dem under grundig behandling i udvalget. Vi mener ikke, at dette lovforslag skal hastes igennem, men at det skal undergives en særdeles grundig udvalgsbehandling.

Gunner Baunsgaard (RV):

Da mit partis ordfører, hr. Svend Haugegaard, er optaget af møde andetsteds i huset, skal jeg kun komme med ganske få bemærkninger.

Vi erkender fra det radikale venstre, at en regulering af fiskeriet på en del områder er en nødvendighed for at sikre de truede fiskearter. Vi kan derfor tilslutte os, at der gives bemyndigelse hertil, men vi må samtidig lægge vægt på, at der i de beslutninger om indgreb, der træffes, tages videst mulige

[Gunner Baunsgaard.]

hensyn til danske fiskeriinteresser. Vi vil også henstille, at brug af bemyndigelsesloven i hvert enkelt tilfælde drøftes med folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg.

Ole Olsen (SF):

Mit partis ordfører, hr. Maigaard, er forhindret i at være til stede her i salen, og jeg har derfor lovet ham ganske kort at sige, at vi principielt i hvert tilfælde ser velvilligt på lovforslaget. Det fremgår næsten også af de forslag om regulering af fiskeriet, vi selv har fremsat, at vi mener, regulering er en nødvendighed.

Vi har derimod en hel del spørgsmål, vi godt vil have stillet i udvalget, så på ét eneste punkt kan jeg være enig med fremskridtspartiet i denne sag, nemlig om at få gennemført et godt og solidt udvalgsarbejde.

Lowzow (KF):

Det er ganske givet, at den nuværende form for fiskeri, med det materiel, de skibe, der findes i dag, er nået op på en effektivitetsgrad, hvor man ikke kan lade fiskeriet løbe helt frit. Vi har også set, at ønsket om indgreb kommer fra alle lande nu. Det er ikke sådan, at det kun er én nation, der ønsker en vis styring og en vis reservering over for det frie fiskeri, men det er fra alle sider, man ønsker det. Derfor er de internationale organisationer nået så vidt, at man, hvor mærkeligt det end lyder, tit er ved at opnå enighed om disse indgreb.

Hvis det skal virke, og hvis vi gennem denne form for lovgivning og regulering skal kunne håbe at sikre et rigt og et godt fiskeri fremover, også for kommende generationer, så må det være ganske klart, at vi også fra dansk side skal kunne gå ind i de internationale aftaler, og at ministeren skal have en chance for at kunne garantere, at man kan opfylde de krav, som man forhandler sig frem til.

Derfor mener vi fra konservativ side, at der er rimelighed i det her fremsatte forslag. Men vi vil på den anden side også sige, at man altid er bange, selvfølgelig, for at afgive en så generel bemyndigelse. Den bliver dog nok nødvendig i dette tilfælde, men det må være med bemærkninger til loven om, at man fra ministeriets og fra ministerens side

holder meget nær kontakt med landbrugs- og fiskeriudvalget om spørgsmål af denne type, og at ethvert indgreb sker på grundlag af meget grundige forhandlinger med organisationerne, og selvfølgelig helst med organisationernes fulde accept, hvad det vel nok for det meste skulle være muligt at opnå ved nogle ordentlige forhandlinger.

Vi vil altså gå positivt ind i udvalgsarbejdet, men vil prøve at påvirke lovforslaget i denne retning.

Fuglsang (DKP):

Hvis man skulle tro hr. Erlendsson — hvad jeg nu heller ikke gør i dette tilfælde — så skulle man næsten tro efter den tale, der blev holdt, at hvert eneste skridt, der blev foretaget af fiskeriministeriet, var dikteret ud fra det ønske: enten at skade eller helst udrydde fiskerne som erhverv; men så dårligt tror jeg nu ikke om ministeren. For mig at se er et forslag som dette simpelt hen en nødvendighed, ikke for at skade fiskerne, men for fremover at opretholde forudsætningerne for dansk fiskeri.

Jeg er selvfølgelig både glad og trøstet over den respekt, man giver udtryk for over for fiskernes organisationer, og jeg ville da så sandt håbe, at samme respekt vil gennemsyre fremskridtspartiet, når det f. eks. gælder arbejdernes organisationer, men hvor man i almindelighed har et lidt anderledes synspunkt.

Tango (FP):

Med dette lovforslag har fiskeriministeren endelig erkendt, at han ikke havde hjemmel til sidste efterår at udstede de forskellige fredningsbekendtgørelser, som foranledigede den store fiskeriblokade.

Selv om fiskeriministeren var i måbende god tro, da han udstedte bekendtgørelserne i efteråret, burde fiskeriministeren dog, efter at jeg fra denne talerstol havde gjort opmærksom på, at der manglede den fornødne bemyndigelse, have tilbagekaldt bekendtgørelserne. Det gjorde han imidlertid ikke, og jeg ønsker derfor gerne oplyst, hvilke konsekvenser fiskeriministeren vil drage af sagen, idet fiskeriministeren jo er ansvarlig for sine embedsmænd.

Det høje ting kan måske på grundlag af denne sag bedre forstå, hvorfor fremskridts-

[Tange.]

partiet er bange for at give ministre bemyndigelser i for stort et omfang.

Jeg mener også, at der kan rejses alvorlige bebrejdelser mod ministeriets embedsmænd, bl. a. at de mod bedre vidende har narret fiskeriministeren til at lovgive uden om folketinget. Jeg må sige, at jeg tager det som en selvfølge, at embedsmændene, der er specialister på området, har været klar over, at saltvandsfiskeriloven ikke gav den fornødne hjemmel til bekendtgørelserne. Var embedsmændene heller ikke klar over den manglende lovhjemmel, må man vist sige, at de ikke er deres plads voksen.

Selv om det er forkasteligt, at man med velberåd hu udsteder bekendtgørelser uden hjemmel, efter hvilke fiskerne kunne straffes og deres sildeladninger konfiskeres, forstår jeg imidlertid godt embedsmændenes tanker, idet de har tænkt, at der er ingen, der opdager det i farten, idet alle går ud fra som en selvfølge, at så vigtige bekendtgørelser havde hjemmel i loven.

Det, jeg imidlertid ikke kan forstå, og som har rystet mig mest, er, at dette tings medlemmer ikke reagerer, når et medlem fra denne talerstol gang på gang gør opmærksom på, at en minister er begyndt at lovgive uden om tinget. Ikke ét eneste medlem fra de øvrige partier har åbenbart gidet undersøge den alvorlige beskyldning, jeg fremkom med, idet enhver, der kan læse indenad, selv kunne gennemgå de lovbestemmelser, jeg henviste til. Navnlig de medlemmer, der er jurister, burde have gjort sig den ulejlighed at læse lovbestemmelserne igennem og enten have støttet mig, hvis de var enige, eller modsagt mig, hvis de var uenige med mig.

Jeg nægter at tro, at det var, fordi jeg er medlem af fremskridtspartiets folketingsgruppe, at ingen fra andre partier har reageret, men jeg håber, vi kan blive enige om, at det for fremtiden er folketinget og ikke embedsmændene og regeringen, der skal lovgive i dette land.

Den fg. fiskeriminister (*Erling Jensen*):

Venstres ordfører, hr. Karlskov Jensen, forespurgte, om dette havde været drøftet med fiskeriets organisationer. Det kan jeg besvare bekræftende. Der er jo tale om en situation, hvor fiskeriet selv ved flere lejligheder har gjort opmærksom på, at der burde

gennemføres mindre vidtgående reguleringer på nationalt område, når vi selv havde protesteret mod fællesforanstaltninger internationalt set, og efter at dette lovforslag har været formuleret, har man orienteret fiskeriets organisationer om det.

Det er sandsynligt, at man under udvalgsbehandlingen vil møde fiskeriets organisationer med nogle enkelte synspunkter, men jeg tror at kunne sige, at fiskeriets organisationer er interesseret i at få gennemført tankegangen bag dette lovforslag.

Hr. Erlendsson opfordrede til at ændre udtrykket „efter forhandling“. Jeg skal videregive det til min kollega, men jeg må have lov til at understrege, at det nuværende udtryk svarer nøje til den i øvrigt i saltvandsfiskerilovens § 20, stk. 4, indeholdte bestemmelse angående fastsættelse af ændringer i fredningstider, og det er ikke mit indtryk, at fiskeriets organisationer har ment at have vanskeligt ved at forhandle sig til rette, fordi der står „forhandling“ og ikke „indstilling“. Men det er klart, at det vil indgå i udvalgsarbejdet. Min umiddelbare vurdering er, at man skal fastholde den samme forhandlingsmulighed, som fiskeriet har arbejdet med i en årrække inden for spørgsmålet om fredningstider.

Hr. Tange havde nogle meget skarpe betragtninger om ikke tilstedeværende embedsmænd, og de var endog så skarpe, at han mente, at disse embedsmænd havde handlet imod bedre vidende. Det er en usædvanlig påstand fra dette ting, og den bliver ikke rigtigere af, at det er hr. Tange, der fremfører den. Det er rigtigt, at fiskeriministeriet har fastholdt, at selv om saltvandsfiskeriloven i almindelighed kun gælder på dansk fiskeriterritorium, så indeholder lovens § 22, stk. 1, en bestemmelse, hvorefter fisk under de fastsatte mindstemål eller fredede fisk ikke må landes, sælges, udbydes, holdes om bord, opbevares eller forsendes. Denne fortolkning af saltvandsfiskeriloven er ikke ny, men har været brugt tidligere og ikke været betvivlet tidligere.

Nu har vi altså fået hele denne meget omfangsrige debat, som i dag interesserede hr. Tange så meget, at han mig bekendt ikke med ét ord interesserede sig for det lovforslag, vi har første behandling af, men kun for noget tidligere. Jeg har lidt svært ved at se andet, end at også fremskridtspartiet, hvis

[Fiskeriministeren.]

de selv mener, at der kan herske tvivl om en fortolkning, må være interesseret i at skabe en ny lovparagraf, som endog kan fjerne denne tvivl.

Jeg må afvise, at fiskeriministeriets dygtige embedsmænd på noget tidspunkt har handlet i ond tro. Jeg må understrege, at de har handlet i overensstemmelse med hidtidig praksis, og jeg må frabede mig bemærkninger om, at man har foretaget sig noget ud fra en teori om, at det opdager man nok ikke i farten. Det er symptomatisk for hr. Tanges partis holdning til embedsmænd i dette land, men det er lige så forkert, som denne holdning er på alle andre områder.

Tange (FP):

Fiskeriministerens stedfortræder var inde på, at hvis vi mente, der var tvivl i loven, så kunne vi have fremsat forslag om en ny lovbestemmelse for at komme tvivlen til livs. Vi mener imidlertid ikke, at der er tvivl i saltvandsfiskeriloven om de gældende bestemmelser. Det er fuldstændig krystalklart efter saltvandsfiskerilovens bestemmelser, at man ikke kan begynde at give bekendtgørelser, der rækker ud over det område, som saltvandsfiskeriloven drejer sig om, og det er det danske fiskeriterritorium. Derfor er der ikke nogen som helst tvivl om, at de bekendtgørelser, der blev udstedt i efteråret, ikke havde den fornødne hjemmel. Det fremgår i øvrigt også af bemærkningerne til dette lovforslag, hvor man skriver:

„Der foreslås derfor tilvejebragt hjemmel for fiskeriministeren til på national basis at foreskrive sådanne foranstaltninger . . .“

Det mener jeg da er klart udtryk for, at man nu erkender, at det har man ikke haft hidindtil. Havde man haft det hidindtil, så havde der jo ikke været nogen som helst grund til, at man nu fremsætter dette lovforslag. Så kunne man jo ligesom i efteråret blot have udstedt bekendtgørelser i henhold til saltvandsfiskeriloven, men man har altså nu erkendt, at der ikke var den fornødne hjemmel til bekendtgørelserne.

Jeg siger stadig væk, at for mig er der ikke nogen som helst tvivl om, at der ikke var hjemmel i saltvandsfiskeriloven, og jeg er forundret over, at ikke andre medlemmer af dette høje ting har givet deres mening til kende, enten at de har accepteret min for-

tolkning, eller at de er gået imod den. Man er gået forbi det i fuldstændig stilhed. Man har fuldstændig negligeret vor opfattelse og vor indstilling og vor fortolkning af loven, og det mener jeg er helt urimeligt. Der burde have været en helt anderledes diskussion om disse for mig at se meget alvorlige problemer, om, hvorvidt der er hjemmel til de bekendtgørelser, som en fiskeriminister udsteder. Det kan ikke være rigtigt. Folketinget er her for at holde øje med embedsmænd og regering, at de ikke begynder at lave regler uden om folketinget, og det var det, der skete i efteråret.

Den fg. fiskeriminister (*Erling Jensen*):

Jeg kan kun beklage både for mig selv og for andre i denne sal, at hr. Tange ikke bemærkede, hvad jeg sagde, så han tog anledning til at gentage sit indlæg. Jeg forstod godt hr. Tanges indlæg forrige gang. Det, jeg kritiserede hr. Tange for, var, at han ikke med ét ord markerede sin interesse eller manglende interesse i det lovforslag, vi behandler, og det, jeg tillod mig at sige, var, at det havde været meget rart at få bekræftet eller afkræftet, om ikke hr. Tange syntes, at dette lovforslag i sit indhold var rigtigt og værdifuldt.

Hr. Tange synes at være mere interesseret i at skabe nogle stridigheder end at løse nogle problemer for fiskerne. Det er jeg ikke.

(Kort bemærkning).

Tange (FP):

Jeg mener ikke, at det tilkom mig at komme ind på selve lovforslagets realiteter, idet vor ordfører, hr. Erlendsson, har givet udtryk for partiets opfattelse. Den går jo simpelt hen ud på, at vi er interesseret i, at fiskeriets hovedorganisationer er med til at bestemme, hvilke forhold der skal være inden for erhvervet. Der kan jeg ikke sige andet, end at vor stilling er klar.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til landbrugs- og fiskeriudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man vendte herefter tilbage til dagsordenens punkt 6, der var:

Første behandling af forslag til lov om realisering af overbeholdte faste ejendomme [af Tange m. fl.].

(Lovforslag nr. 240. Fremsat 2/4 76).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Justitsministeren (Orla Møller):

I de senere år er der fra flere sider blevet fremsat et ønske om en ændring af retsplejens regler om tvangsauktion. Hensigten med det skulle være at gøre tvangsauktions-situationen mere debitorvenlig. Både presen og den juridiske faglitteratur har beskæftiget sig med spørgsmålet, og ligeledes har retsudvalget peget på problemet, bl. a. i forbindelse med dets behandling af justitsministeriets lovforslag om ændring af retsplejens bestemmelser om udlæg og udpantning. Justitsministeriet har derfor også nedsat en arbejdsgruppe, der har til opgave at overveje foranstaltninger, der kan begrænse tab ved salg på tvangsauktion, navnlig af fast ejendom.

Det lovforslag, der nu er fremsat af 3 medlemmer af fremskridtspartiet, vedrører ikke direkte tvangsauktioner, selv om de i bemærkningerne til forslaget peger på den situation, som vi vistnok alle er enige om: at der er mange uheldige forhold i forbindelse med tvangsauktioner. En behandling af forslaget her i tinget forudsætter imidlertid en grundigere undersøgelse af de problemer, som forslaget berører, og da det i øvrigt har meget nøje sammenhæng med tvangsauktionsproblemerne, finder jeg det naturligt, at man afventer resultatet af den omtalte arbejdsgruppes overvejelser.

Uden at jeg i øvrigt skal gå i detaljer med hensyn til indholdet af det foreliggende forslag, vil jeg pege på, at det forekommer meget betænkeligt, at ejeren af en fast ejendom selv skal kunne forlange denne solgt med retsvirkninger, der på vigtige punkter er de samme som ved en egentlig tvangsauktion. Det vil være i strid med hele realkreditinstituttet i Danmark, hvis en skyldner, der ikke længere ser sig i stand til at klare hæftelserne på sin ejendom, eller som af anden grund ønsker at skille sig af med denne, skal kunne få hæftelserne slettet. Forslaget bryder således med princippet om,

at en ejendom kun skal kunne sælges med retsvirkninger som ved en tvangsauktion på grundlag af kreditorforfølgning. Hertil kommer, at det må forekomme meget tvivlsomt, om pantehæftelserne bør kunne slettes, uden at der har fundet en tvangsauktion sted.

Som det fremgår af mine bemærkninger, kan regeringen ikke støtte, at forslaget søges gennemført på det nuværende grundlag.

Ejler Koch (S):

Socialdemokratiet kan heller ikke støtte gennemførelsen af det foreliggende lovforslag. Det kan jo heller ikke komme som den helt store overraskelse for forslagsstillerne, for forslaget har mere eller mindre været drøftet i retsudvalget, hvor vi tilkendegav, at der ikke var grundlag for at gennemføre disse tanker, og at det krævede et væsentlig grundigere forarbejde. Derfor er vi glade for, at justitsministeren bekræftede det udvalgsarbejde, der er sat i gang, og vi afventer resultaterne heraf. Når forslaget foreligger og udvalgsbetænkningen er gennemarbejdet, vil vi meget gerne være med til at se, hvad vi kan gøre for at lempe reglerne om tvangsauktion. Men på det grundlag, hr. Tange foreslår, tror jeg vi ville lave mere ulykker end gavn, hvis vi vedtog forslaget.

Elsebeth Kock-Petersen (V):

Det er jo korrekt, således som justitsministeren har givet udtryk for det, og det er også et spørgsmål, jeg mener man må rette til forslagsstillerne, om man mener, dette forslag kun skal vedrøre direkte tvangsauktionssituationer. Jeg kan videre sige, at vi også afventer resultatet af arbejdet i den arbejdsgruppe, justitsministeren har nedsat, og kan i øvrigt stille mig positivt over for de principielle synspunkter, justitsministeren umiddelbart fremkom med.

Derudover vil jeg godt tilføje, at jeg ikke tror, at det umiddelbart løser noget problem, at man får en længere periode til at realisere den faste ejendom. Rent faktisk er det jo også således i dag, at man har måske endda 3-4 måneder eller mere til et forsøg på at realisere den faste ejendom på normal vis. Det er vel til syvende og sidst i høj grad også et spørgsmål om debtors hele psykolo-